

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 4Csp/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223200099
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Dulina
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2024:8223200099.8

Rozhodnutie

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Tomášom Dulinom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. X, B., o zaplatenie 1 905,65 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia istiny vo výške 60 eur z a s t a v u j e .

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 909 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne:

" zo sumy 969 eur od 11.12.2021 do 27.06.2024,

" zo sumy 909 eur od 28.06.2024 do zaplatenia,

to všetko mesačnými splátkami vo výške 30 eur splatnými vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného vyrovnania, pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplatenia ktorejkoľvek splátky riadne a včas.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

IV. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania p r á v o .

odôvodnenie:

1. Pôvodný žalobca (BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA) žalobou doručenou Okresnému súd Bardejov dňa 18.01.2023 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1.905,65 Eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 27,00 % ročne zo sumy 1.616,81 Eur od 17.07.2020 až do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.885,65 Eur od 17.07.2020 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 30.12.2018 uzavrel žalobca ako veriteľ na jednej strane so žalovaným ako dlžníkom na strane druhej Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty (ďalej len "úverová zmluva") podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a Rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb (ďalej len "rámcová zmluva") podľa zákona č. 492/2009 Z.z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Obsahom úverovej zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,- Eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného na úverovej zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý revolvingový úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou dohodnutých mesačných splátok. Podľa bodu 1.5. Úverovej zmluvy žalovaný súhlasil s tým, aby žalobca poukázal peňažné prostriedky vo výške prvého čerpania revolvingového úveru predajcovi, ktorý žalovanému predal tovar opísaný v základných podmienkach úverovej zmluvy.

Na základe tohto súhlasu žalobca poskytol prvé čerpanie úveru žalovanému tak, že uhradil požadované peňažné prostriedky na účet predajcu a žalovanému vydal kreditnú kartu na jeho meno a poskytol mu dohodnuté platobné služby s ňou spojené. Podľa bodu 3.1. Úverovej zmluvy bol žalovaný oprávnený čerpať revolvingový úver formou financovania nákupu tovaru a/alebo služieb v obchodných miestach, ktoré akceptujú túto kartu, výberom finančných prostriedkov v hotovosti pomocou karty v miestach na to určených, prevodom na účet určený žalovaným alebo iným dohodnutým spôsobom, a to aj pri použití informačných technológií. Žalovaný takto po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpal z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 1.804,50 Eur tak, že sumu 1.775,80 Eur žalovaný čerpal výbermi hotovosti z bankomatov, platbami na vybraných obchodných miestach, platbami poistenia platieb a platbami doplnkového poistenia a sumu 28,70 Eur predstavujú poplatky, ktoré žalobca účtoval žalovanému v súlade s úverovou zmluvou ako súčasť úverovej istiny. Uvedené skutočnosti potvrdzuje Výpis z úverového účtu žalovaného a Potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov, ktoré žalobca predkladá v prílohe. Podľa bodu 4.3. Úverovej zmluvy sa žalovaný zaviazal riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok, ak sa s bankou nedohodol inak. Banka splátku použije na úhradu splatných záväzkov klienta. Pri výpočte úrokov z úveru vychádza Banka z roku s 365 dňami (v prípade prestupného roku s 366 dňami) a zo skutočného počtu dní. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradil žalovaný žalobcovi do dnešného dňa len časť dlžnej sumy, a to sumu vo výške 585,00 Eur, čo preukazuje Výpis z úverového účtu žalovaného, ktorý žalobca predkladá v prílohe. Na predžalobné výzvy žalovaný nereagoval. Podľa bodu 7.1. Úverovej zmluvy v prípade, ak klient nespláca poskytnutý úver riadne a včas, ak klient poskytol banke nepravdivé údaje, ak bolo na majetok klienta alebo manžela/manželku klienta začaté exekučné konanie, ak klient riadne a včas nespláca svoje ďalšie záväzky voči banke alebo iným veriteľom, je banka oprávnená: a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie úveru vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú banka určí v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, b) odstúpiť od úverovej zmluvy s okamžitou platnosťou, c) vypovedať úverovú zmluvu; výpovedná doba je dva mesiace a začína plynúť v 1. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola klientovi výpoveď zaslaná, d) pozastaviť ďalšie čerpanie úveru. Podľa bodu 10. Úverovej zmluvy banka doručuje všetku korešpondenciu a oznamy klientovi poštou (obyčajná alebo doporučená listová zásielka alebo zásielka do vlastných rúk), elektronickými komunikačnými médiami (e-mail, fax, sms alebo iné elektronické médium) alebo prostredníctvom kuriéra. Banka môže poskytnúť alebo sprístupniť klientovi informácie týkajúce sa jeho úveru alebo zasilať oznamy i prostredníctvom klientskej zóny. Klientska zóna je zabezpečená webová stránka banky, do ktorej klient získa prístup po zadaní požadovanej identifikácie. Za riadne doručovanie korešpondencie klientovi sa považuje doručenie korešpondencie dlžníkovi alebo spoludlžníkovi. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného žalobca vyhlásil dňa 16.07.2020 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovaného splatný v celom rozsahu. Podľa bodu 7.2. Úverovej zmluvy Banka je oprávnená v prípade porušenia povinnosti splácať poskytnutý úver riadne a včas, požadovať od klienta zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške odo dňa nasledujúceho po dni, kedy došlo k omeškaniu klienta so splácaním úveru a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a klient je povinný úroky z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky zaplatiť. Banka je oprávnená od klienta požadovať náhradu škody, ktorá banke vznikla v súvislosti s porušením povinnosti klienta. Podľa bodu 7.4. Úverovej zmluvy ku dňu účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru alebo odstúpenia od úverovej zmluvy alebo výpovede úverovej zmluvy je splatný celý dlh klienta voči banke. Nesplatená istina úveru je až do dňa jej úplného splatenia úročená podľa úrokovej sadzby dohodnutej v úverovej zmluve, t.j. klient je povinný zaplatiť úroky od doby poskytnutia úveru do vrátenia peňažných prostriedkov v celom rozsahu. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam má žalovaný voči žalobcovi k dnešnému dňu neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej výške 1.905,65 Eur (1.616,81 Eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny; 252,18 Eur z titulu dlžných úrokov z úveru; 16,66 Eur z titulu dlžného poistného z úveru; 20,00 Eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky;). Okrem toho je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 27,00 % ročne zo sumy 1.616,81 Eur od 17.07.2020 až do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.885,65 Eur od 17.07.2020 až do zaplatenia (žalobca si neuplatňuje úroky z omeškania zo sumy nákladov spojených s uplatnením pohľadávky). Žalobca v prílohe predkladá výpis z úverového účtu žalovaného, z ktorého sú zrejmé dátumy splatnosti a výška predpísaných splátok, ako aj všetky pohyby na úverovom účte žalovaného, t.j. kedy a v akej výške poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky a zároveň kedy a v akej výške žalovaný splácal poskytnutý úver.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení pôvodný žalobca označil a predložil Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb zo dňa 30.12.2018, Spracovanie osobných údajov, Zistenie a zaznamenanie požiadaviek a potrieb Klienta, jeho skúseností a znalostí týkajúcich sa poskytovaných finančných služieb a finančnej situácie Klienta s ohľadom na povahu finančných služieb, fotokópiu občianskeho preukazu žalovanej, výpis z úverového účtu žalovanej, potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov, výpis z obchodného registra pôvodného žalobcu a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s doručenkou.

4. Súd uznesením č.k. 4Csp/2/2023 - 105 zo dňa 03.08.2023 pripustil, aby na miesto žalobcu vstúpila do konania spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o.

5. Uznesením zo dňa 24.06.2024 súd zamietol návrh Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 na jeho pribratie do konania ako osobitného subjektu na strane žalovanej.

6. Žalovanej bola žaloba s prílohami spolu s uznesením na vyjadrenie sa k žalobe doručená do vlastných rúk dňa 17.03.2023.

7. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 19.04.2023 požiadala súd o umožnenie splácať dlh voči žalobcovi splátkami vo výške 20 eur mesačne, ako aj o odpustenie úrokov poukazujúc na to, že je nezamestnaná zo zdravotných dôvodov, pričom jej príjmom je invalidný dôchodok vo výške 171,20 eur mesačne.

8. Právny zástupca žalobcu vo vyjadrení doručenom súdu dňa 23.08.2023 navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku s tým, že súhlasí s povolením splácať dlh žalovanej, a to v mesačných splátkach po 30 eur.

9. Právny zástupca žalobcu vo vyjadrení zo dňa 24.10.2023 uviedol, že veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu na ktorú sa úver poskytuje (veriteľ zohľadňuje maximálne dobu splatnosti úveru, ktoré stanovuje Národná banka Slovenska), príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1 ZoSU), údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov (§ 7 ods. 17 ZoSU) a výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b). Na účel vypočítania týchto nákladov musí veriteľ poznať údaje o rodinnom stave a počte vyživovaných osôb spotrebiteľa. Tento údaj poskytuje spotrebiteľ veriteľovi podľa ust. § 7 ods. 2 ZoSU, nakoľko poskytovateľ úveru tento údaj nemá možnosť získať z verejných zdrojov. Veriteľ je povinný pred poskytnutím úveru vypočítať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 19 ZoSU), z údajov podľa § 7 ods. 20 ZoSU, pričom jeho výsledná hodnota nesmie prekročiť hodnotu 1. V tejto súvislosti poukazujeme aj na dôvodovú správu k zákonu č. 299/2016, kde zákonodarca uviedol, že „peňažnými záväzkami znižujúcimi príjem spotrebiteľa uvedenými v písm. d) sa rozumejú všetky pravidelné výdavky spotrebiteľa, ktoré znižujú jeho príjem (výška výživného, výška splátky úverov a pôžičiek a pod.). Položky uvedené v písmenách a) až d) vstupujú do ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver prepočítané na obdobie jedného mesiaca. Položky uvedené v písmenách b) až d) tvoria celkové výdavky. Samostatne sa nevyhodnocujú a slúžia na porovnanie celkových výdavkov s výškou príjmu, ktoré slúži na overenie dodatočnej výšky príjmu.“ Metodiku výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať (ďalej ako „DSTI“) stanovilo opatrenie v ust. § 2 ods. 1, pričom vzorec na jej výpočet je nasledovný: $DSTI = \frac{\text{výdavky (V)}}{\text{príjem (P)} - \text{náklady na zabezpečenie základných životných potrieb (N)}}$ = výška existujúcich záväzkov a výška splátky poskytnutého úveru $P = \text{čistý príjem spotrebiteľa}$ $N = \text{životné minimum spotrebiteľa a členov jeho domácnosti}$ V konkrétnom prípade postupoval veriteľ nasledovne Žalobca v prílohe predkladá výstup z interných aplikácií postupcu, ktoré zaslal žalobcovi na preukázanie riadneho overenia schopnosti splácať poskytnutý úver žiadateľov o úver. Overovanie schopnosti splácať úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime, pričom údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú napríklad z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie postupcu. Postupca preto tieto údaje pretavil do priloženého výstupu. Uvedený výstup obsahuje údaje zhromaždené z príslušných registrov aj z otázok položených žiadateľovi o úver, ktoré boli použité pri posudzovaní bonity. Existujúce záväzky spotrebiteľov veriteľ overil dopytom do úverového registra dňa 31.12.2018, z ktorého veriteľ zistil, že spotrebiteľ nemal v čase poskytnutia úveru v úverovom registri evidované žiadne existujúce záväzky. V dokumente spracovanie

osobných údajov spotrebiteľ uviedol záväzky/výdavky vo výške 10 €. V rámci výpočtu DSTI veriteľ v súlade s Opatrením veriteľ počítal celkovým mesačným úverovým zaťažením v sume 55 €, ktoré predstavuje súčet mesačnej splátky novo poskytnutého úveru vo výške 45 € a existujúceho úveru v sume 10 €. V dokumente spracovanie osobných údajov uviedol dlžník čistý mesačný príjem 450 €. Tento príjem bol overený nezávislým dopytom do Sociálnej poisťovne zo dňa 30.12.2018. Veriteľ overoval čistý príjem vo výške 260 €, pričom sa jedná o minimálnu výšku príjmu potrebnú pre vykonanie dopytu, čo nevylučuje aj vyššiu výšku príjmu dlžníka. Výsledkom dopytu bola pozitívna odpoveď na otázku č. 17. Má klient dostatočný vymeriavací základ za monitorovaný počet mesiacov? Veriteľ teda počítal s mesačným príjmom vo výške 450 €. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum dlžníka vo výške 205 €, nakoľko deklaroval rodinný stav ženatý/vydatá a žiadne vyživované osoby. Tu si dovoľujeme uviesť, že tento postup je plne v súlade s Opatrením, nakoľko podľa ust. § 2 ods. 5 - „Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima²⁾ spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť³⁾ a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.“ Výpočet DSTI bol teda realizovaný nasledovne: $DSTI = (55 \text{ €}) / (450 \text{ €} - 205 \text{ €})$ DSTI = 0,22 S ohľadom na ust. § 2 ods. 5 Opatrenia sa Ukazovateľ schopnosti splácať úver nesmel ku dňu uzavretia úveru prekročiť hodnotu 0,80, nakoľko veriteľ bol v čase poskytnutia úveru povinný zohľadniť povinnú rezervu vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu. Za túto osobu je v zmysle opatrenia potrebné považovať deti spotrebiteľa, nakoľko Opatrenie v ust. § 2 ods. 5 v poznámke č. 3 pod čiarou odkazuje na § 62 až 65 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine. Žalobca zastáva názor, že veriteľ postupoval v súlade so ZoSÚ a Opatrením, a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Žalobca tvrdí, že jeho právny predchodca pred poskytnutím úveru v prísnom súlade s príslušnými ustanoveniami ZoSÚ preskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom zoberal v úvahu najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a účel spotrebiteľského úveru, pričom dospel k záveru o tom, že žalovaná je ku dňu vykonania overenia tejto schopnosti schopný úver splácať za dohodnutých podmienok. Keďže tieto skutkové tvrdenia nie sú medzi stranami sporu sporné, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP sa považujú za nesporné, v dôsledku čoho si je súd tieto tvrdenia povinný v konaní osvojiť ako zistený skutkový stav.

10. Žalobca dňa 18.07.2024 doručil tunajšiemu súdu čiastočné späťvzatie žaloby v rozsahu istiny vo výške 60 eur, a to na základe úhrady zo strany žalovanej, ktorú v sume 60 eur vykonala v prospech žalobcu dňa 27.06.2024.

11. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na deň 25.07.2024. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčast' a neúčast' žalobcu na pojednávaní, o jeho odročenie nežiadal. Na pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavila žalovaná, ktorá nežiadala o odročenie pojednávania, preto súd podľa § 180 Civilného sporového poriadku rozhodol o tom, že pojednávanie uskutoční v ich neprítomnosti, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

12. Súd vykonal dokazovanie oboznámením písomných vyjadrení sporových strán, Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 30.12.2018, Spracovania osobných údajov, Zistenia a zaznamenania požiadaviek a potrieb Klienta, jeho skúseností a znalostí týkajúcich sa poskytovaných finančných služieb a finančnej situácie Klienta s ohľadom na povahu finančných služieb, fotokópiu občianskeho preukazu žalovanej, výpisom z úverového účtu žalovanej, potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov, výpisu z obchodného registra pôvodného žalobcu, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s doručenkou ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

13. Zo Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb č. 265244466964873 uzavretej dňa 30.12.2018 medzi pôvodným žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom vyplýva, že v zmysle článku 1 zmluvy poskytol

veriteľ dlžníkovi revolvingový spotrebiteľský úver s úverovým rámcem s výškou 5.000,00 eur, s aktuálnou výškou úverového rámca 1.500,00 eur, s 1. čerpaním revolvingového úveru vo výške 1.494,00 eur, cena tovaru alebo služby predstavovala sumu 1.494,00 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť s fixným úrokom 27 % ročne, v mesačných splátkach vo výške: minimálne 3 % z aktuálnej výšky úverového rámca, so splatnosťou prvej mesačnej splátky v 10. deň v mesiaci nasledujúci po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie revolvingového úveru, RPMN 30,61 %. Zvolený bol komplexný balík poistenia za poplatok vo výške 5,29 %. Z čl. 2 bod 2.1 a 2.2 Zmluvy vyplýva, že zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú a je platná dňom podpisu obidvoma zmluvnými stranami a účinnosť nadobúda dňom prvého poskytnutia revolvingového úveru dlžníkovi. V zmysle čl. 6 Zmluvy žalovaná ako dlžník vyjadrila súhlas s poistením v rozsahu, ktorý si vybrala. V čl. 7. bod 7.1. Zmluvy - následky porušenia povinností klienta, v prípade, ak klient nespláca poskytnutý revolvingový úver riadne a včas, ak klient poskytol banke nepravdivé údaje, ak bolo na majetok klienta alebo manžela/manželku klienta začaté exekučné konanie, ak klient riadne a včas nespláca svoje ďalšie záväzky voči banke alebo iným veriteľom, je banka oprávnená o.i. vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie revolvingového úveru vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú určí banka v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Banka je oprávnená v prípade porušenia povinností klienta splácať poskytnutý revolvingový úver riadne a včas, požadovať od klienta zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške odo dňa nasledujúceho po dni, kedy došlo k omeškaniu klienta so splácaním úveru/revolvingového úveru a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a klient je povinný úroky z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky zaplatiť (bod 7.2. čl. 7 zmluvy). Podľa bodu 7.4. článku 7. Zmluvy ku dňu účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru alebo odstúpenia od zmluvy alebo výpovede zmluvy je splatný celý dlh klienta voči banke.

14. Z potvrdenia zo dňa 06.12.2022 o odfinancovaní peňažných prostriedkov registrovaných na úverovom prípade 42776340950200 vystaveného pôvodným žalobcom vyplýva, že žalovaná čerpala finančné prostriedky vo výške 1 494 eur titulom výberu hotovosti v pobočke Tatrabanky/platby cez POS terminál dňa 31.12.2018, vo výške 60 eur titulom výberu v ATM dňa 16.05.2019. V potvrdení je ďalej vedených 23 záznamov týkajúcich sa poplatkov za poistenie, v sume 10, resp. 9,90 eur. Z uvedeného listinného dôkazu teda vyplýva reálne čerpanie žalovanou v rozsahu sumy 1 554 eur.

15. Z výpisu z úverového účtu žalovanej č. 42776340950200 vyplýva, že žalovaná z poskytnutého revolvingového úveru uhradila časť splátok v celkovej výške 585 eur, pričom prvý predpis splátky je datovaný na 10.01.2019.

16. Z Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru č. 42776340950200 zo dňa 16.07.2020 vyplýva, že pôvodný žalobca oznámil žalovanej, že vzhľadom na to, že poskytnutý úver nesplácala riadne a včas, a to ani po opakovaných výzvach na úhradu, žalobca vyhlásil ku dňu 16.07.2020 mimoriadnu splatnosť úveru v zmysle úverovej zmluvy, čím sa stal záväzok splatný v celom rozsahu. Zároveň žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 1 905,65 eur zloženej z úverovej istiny vo výške 1 616,81 eur, dlžných úrokov, poplatkov a poistného vo výške 268,84 eur a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 20 eur. Toto oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 23.07.2020.

17. Žalobou uplatnený nárok na vrátenie úveru poskytnutého pôvodným žalobcom ako bankou - právnickou osobou, ktorej predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie úverov vrátane spotrebiteľských úverov žalovanej ako fyzickej osobe nie na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, ale na osobnú spotrebu je vzhľadom na zákonné kritéria obsiahnuté v ust. § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov potrebné právne posúdiť podľa ustanovení uvedeného zákona a nakoľko ide o spotrebiteľskú zmluvu, tak aj podľa relevantných zákonných ustanovení o postavení a ochrane spotrebiteľa, čo koniec koncov zodpovedá aj tvrdeniu pôvodného žalobcu v žalobe, že žalovanej bol poskytnutý spotrebiteľský úver.

18. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinného ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby

alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa;1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.18b) Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu,1a) niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu1b) a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov1c) týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

19. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.

20. Podľa § 7 ods. 1, ods. 2 ZoSÚ veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. (2) Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

21. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v záhlaví zreteľne označená názvom zmluvy, ktorý obsahuje slová „spotrebiteľský úver“ v príslušnom gramatickom tvare.

22. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- e) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- l) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

23. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p), d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

25. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

26. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú

uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti..

27. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

28. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

29. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v platnom znení je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

30. Vzhľadom k tomu, že žalobca svoju žalobu vzal pokiaľ ide o zaplatenie sumy 60 eur späť, a to skôr, než sa začalo pojednávanie, postupujúc podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP súd v prvom výroku rozsudku konanie v rozsahu späťvzatia žaloby žalobcom bez ďalšieho zastavil.

31. Zmluva posudzovaná v súdnej veci, uzavretá pôvodným žalobcom so žalovanou je, ako už bolo uvedené, spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávateľia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (§ 53 ods. 5 OZ). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

32. Pôvodný žalobca predložením písomného vyhotovenia úverovej zmluvy zo dňa 30.12.2018 a predložením potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov revolvingového úveru a výpisu z úverového účtu žalovanej, v ktorých je zaznamenané vyplatenie úveru žalovanej s potvrdeniami o prijatých splátkach preukázal, že poskytol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanej revolvingový spotrebiteľský úver, pričom žalovaná na úhradu nárokov zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere uhradila celkom sumu 585 eur. Žalobca tvrdí, že tým, že žalovaná nerealizovala svoju zmluvnú povinnosť v celom rozsahu, neuspokojené ostali nároky špecifikované v žalobe. Súd preskúmal, či uplatnenie týchto nárokov čo do základu a výšky má oporu v zákone o spotrebiteľských úveroch, ako aj opodstatnenosť týchto uplatnených nárokov z hľadiska ich súladu s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len v časti. V danom prípade totiž na rozdiel od žalobcu súd je toho názoru, že spotrebiteľský úver, ktorý bol žalovanej poskytnutý je z dôvodov rozvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia bezúročný a bez poplatkov, preto veriteľovi z neho vznikol

iba nárok na vrátenie úverovej istiny rovnajúcej sa výške žalovanej poskytnutej sumy, t.j. 1 554 eur (pozostávajúcej z reálne poskytnutých plnení žalovanej v dňoch 31.12.2018 a 16.05.2019), zníženú o celkovú sumu úhrad vykonaných žalovanou v prospech veriteľa.

33. Z ustanovení ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ZoSÚ. O aké náležitosti ide a či ich zmluva obsahuje je pritom potrebné a možné posudzovať výlučne podľa právnej úpravy účinnej v čase jej uzavretia. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle už citovaného § 9 ods. 2 písm. h) aj uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaných na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle už citovaného § 9 ods. 2 písm. e) aj uvedenie celkovej výšky a konkrétnej meny spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, ďalej podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ musela obsahovať tiež uvedenie výšky, počtu, frekvencie splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

34. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženej úverovej zmluvy súd konštatuje, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto náležitosti neobsahuje. Po preskúmaní obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje zákonným spôsobom a správne uvedený údaj o celkovej výške a konkrétnej mene spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie a ani uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

35. Predovšetkým zo zmluvy nemožno jednoznačne určiť, v akej výške úverového rámca bol žalovanej poskytnutý úver, keď v tlačive zmluvy sa nachádza v časti 1 bode 1.1 ustanovenie, že výška úverového rámca je 5.000 eur a ďalej, že aktuálna výška úverového rámca je 1.500 eur, pričom súčasne je tam uvedené, že výška prvého čerpania je 1.494 eur pri cene tovaru alebo služby 1.494eur. Túto nezrovnalosť nie je možné odstrániť výkladom, nie je možné teda ustáliť aký úverový rámec si strany vlastne dohodli. Keďže v zmluve sú uvedené až 3 rôzne údaje o celkovej výške úveru, resp. úverového rámca, hoci v zmysle § 9 ods. 2 písm. e) ZoSÚ musí byť uvedený (jeden) údaj o celkovej výške úveru, a to jasne, určito a zrozumiteľne, čo bezosporu platí aj pre revolvingový úver, keďže zákon žiadnu výnimku pre takýto typ úveru nestanovuje (nieť dôvodu na to, aby nebolo možné priamo v zmluve jednoznačne a presne určiť výšku úverového rámca), súd má za to, že použité vyjadrenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je v súlade s podstatou, zmyslom a účelom ust. § 9 ods. 2 písm. e) zákona (podporne pozri tiež napr. rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 30.6.2016 sp.zn. 7C/928/2015 alebo rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 22.3.2016 sp.zn. 7C/325/2014).

36. V úverovej zmluve bola výška spotrebiteľského úveru uvedená viacerými rôznymi sumami – ako výška úverového rámca 5.000 eur a aktuálna výška úverového rámca 1.500 eur, ďalej bola v zmluve uvedená výška ceny tovaru a služby v sume 500 eur a výška čerpania úveru v sume 1.494 eur. Zo žiadneho ustanovenia úverovej zmluvy nevyplýva, ktorá z týchto súm bola dohodnutou výškou poskytnutého úveru, prípadne za akých okolností sa uplatnila, niektorá výška úverového rámca. Ak dodávateľ naformuloval zmluvu tak, že v nej uviedol rôzne sumy poskytnutého úveru, musia byť v nej jasne stanovené podmienky upravujúce čerpanie úveru a dojednanie, kedy je spotrebiteľ oprávnený čerpať aktuálny úver 1.500 eur a kedy úverový rámec 5.000 eur. Keďže tu k stanoveniu týchto podmienok nedošlo, nie je zrejmé do akej výšky bol spotrebiteľ oprávnený úver čerpať a za akých podmienok. Zo zmluvy ďalej nevyplýva ani výška splátky, nakoľko formulácia „minimálne 3 % z aktuálnej výšky úverového rámca“ nie je podľa názoru súdu dostatočne určitá. Z tejto formulácie, ani zo žiadneho iného ustanovenia zmluvy nie je zrejmé, aká bola výška pravidelnej mesačnej splátky, teda v zmluve absentuje aj povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ.

37. Keďže účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských vzťahoch premietnutej okrem iného aj do precizovanej úpravy náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ZoSÚ je práve vyvažovanie nerovnováhy spočívajúcej v prevahe dodávateľa ako profesionála pri poskytovaní úverových služieb, tak je zjavné, že uvádzanie náležitostí zmluvy o úvere spôsobom, ktorý je nezrozumiteľný, neurčitý a zavádzajúci, keď napr. v zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere sú v súvislosti s výškou úveru, resp. úverového rámca uvedené až 3 rôzne údaje a keď k inak jednoduchému a nesmierne dôležitému údaju o výške mesačnej splátky by sa pri nej spotrebiteľ mal komplikovane dopracovávať cez akési výpočty túto nerovnováhu nevyvažuje, ale naopak podstatne prehľbuje na úkor spotrebiteľa a je tak v príkrom rozpore s účelom spotrebiteľskej ochrany. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovanými ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Nesprávne uvedený údaj o výške úveru a splátky nepochybne mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku.

38. Ďalej súd konštatuje, že výška RPMN nie je uvedená v správnej výške, keďže pre výpočet RPMN nebola zohľadnená suma určená na úhradu poistného. V zmluve sa nenachádza žiadna možnosť pre žalovaného spotrebiteľa poistenie neuzatvoriť a poplatok za poistenie je už v zmluve vyjadrený percentom z bližšie nešpecifikovanej sumy. Žalovaná mala možnosť vybrať si z balíkov poistenia, preto súd mal za to, že poistenie bolo pre získanie spotrebiteľského úveru povinné. Spotrebiteľ musel zmluvu uzavrieť s poistením úveru a až po uzavretí zmluvy mal možnosť poistenie vypovedať. Vzhľadom na túto skutočnosť však mali byť náklady na poistenie zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov a v prípade, že neboli, ročná percentuálna miera nákladov bola v zmluve vypočítaná nesprávne. Nesprávne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa je taktiež zákonným dôvodom /§ 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ/, pre ktorý sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

39. V súvislosti s náležitosťou Zmluvy uvedenie RPMN a predpokladov pre jej výpočet súd uvádza, že v Zmluve uvedené dodatočné predpoklady pre výpočet RPMN považuje za zmatečné. Tieto predpoklady, že mesačná splátka by bola 144,03 eur, pričom z predloženej tabuľky prehľadu čerpania a splácania úveru je súdu zrejmé, že predpisovaná splátka bola v sume 45 eur, čo je menej ako veriteľ rátať pri výpočte RPMN. Uvedený údaj je pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľný a zmatečný. Za takýchto predpokladov tak nemohlo dôjsť k správne výpočtu RPMN tak, aby bola splnená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ. Žalobca síce simuloval predpoklady pre výpočet RPMN tak, akoby bol úver poskytnutý na obdobie jedného roka pri zaplatení 12 splátok s rovnakou výškou istiny, avšak rátať so splátkou až 144,03 eur, čo nebola reálna splátka, ktorá bola žalovanej predpisovaná. Súd tieto predpoklady hodnotí teda len ako formálne naplnenie dikcie zákona bez reálneho účinku uvedeného ustanovenia. Údaj o RPMN je pritom pri poskytovaní úverov jedným z najdôležitejších údajov, podľa ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje či úver za takýchto podmienok bude pre neho výhodný, resp. či je výhodnejší ako iné úvery poskytované inými veriteľmi. Napriek tomu, že uvedený úver poskytnutý v danej veci je revolvingovým úverom a umožňuje čerpanie prostredníctvom úverovej karty opakovane až do výšky nevyčerpaného úverového limitu, nemení to nič na ustanoveniach ZoSÚ, ktorý nerozlišuje pri zákonných náležitostiach povahu úveru, resp. pôžičky. Zákon nestanovuje výnimku pre tzv. revolvingové úvery, že by RPMN a predpoklady pre výpočet RPMN nemuseli byť uvedené vôbec, resp. neúplne alebo nezrozumiteľne. Súd teda konštatuje, že uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN a samotná výška RPMN je v Zmluve uvedená nesprávne. Preto súd považuje aj túto náležitosť zákona za nesplnenú.

40. Navyše podľa názoru súdu, k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru okrem absencie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedú tu aj dôvody podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ.

41. V zmysle danej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe veriteľa o plnenie zosplatennej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru skúmať vždy. Túto schopnosť veriteľ posudzuje predovšetkým na základe údajov

o príjmoch a výdavkoch tak, ako sa to aj uvádza v § 11 ods. 2. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarca bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ však veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezplatkovosti úveru.

42. Vychádzajúc zo žalobcom predložených dôkazov súd konštatuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v tejto časti, nepreukázal riadny postup s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovanej. Žalobca poskytol žalovanej úver, pričom nepreukázal, že by vôbec mal zistenú a dôkazmi preukázanú výšku jej výdavkov ani dostatočne preverenú výšku jej aktuálnych príjmov. Zo žalobcom predloženého dokumentu označeného ako „Spracovanie osobných údajov a informácií tvoriacich bankové tajomstvo“ vyplýva, že o žalovanej disponoval informáciami, že jej deklarováný čistý príjem je 450 eur, poberá iný (nešpecifikovaný) príjem vo výške 130 eur, býva vo vlastnej nehnuteľnosti, nemá žiadne vyživované deti, žiadne záväzky a jej jediným výdavkom je nájomné vo výške 100 eur. Pôvodný žalobca okrem týchto údajov zistil, že žalovaná je zamestnaná. Zistenie iných skutočností ohľadom pomerov žalovanej žalobca nepreukázal, pričom nie je zrejmé z akých informácií pri vyplňovaní predmetného dokumentu vychádzal. Také posúdenie bonity však podľa zákona nestačí. Nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi, lebo zákon jasne hovorí o preverení údajov, a to nielen o príjme, ale aj o výdavkoch spotrebiteľa, čo tu žalobca nepreukázal, že náležite preveril. Súdu bol na výzvu predložený len výsledok dopytu do úverového registra a do Sociálnej poisťovne.

43. Súd má za to, že žalobca v čase uzatvárania zmluvy so žalovanou disponoval určitými (neúplnými) informáciami o jej príjme. Podľa predloženého výsledku dopytu do sociálnej poisťovne zo dňa 30.12.2018 žalovaná bola v tom čase zamestnaná u nešpecifikovaného zamestnávateľa. Podľa výsledku tohto dopytu má žalovaná za predchádzajúce mesiace dostatočný (nešpecifikovaný) vymeriavací základ a je poberateľkou invalidného dôchodku v neuvedenej výške. Z výsledku dopytu do sociálnej poisťovne, na ktorý žalobca v súvislosti s overovaním čistého mesačného príjmu žalovanej poukazoval, teda síce vyplýva, že žalovaná v čase uzavretia zmluvy o úvere bola zamestnaná, avšak nevyplýva z neho výška jej skutočného čistého mesačného príjmu tvrdeného žalobcom. Žalobca nepredložil súdu žiadny dôkaz, z ktorého by táto výška čistého mesačného príjmu žalovanej za posledné mesiace mala vyplývať. Predložený prehľad odpovedí sociálnej poisťovne na verifikačné otázky ako externý zdroj potvrdzuje iba výšku tzv. vymeriavacích základov u žalovaného, čo nemožno stotožňovať so skutočnou výškou jeho mesačných príjmov zo závislej činnosti. Súdu predložený výsledok dopytu do sociálnej poisťovne však neobsahuje z hľadiska výšky skutočného príjmu žalovanej relevantné údaje. Za danej dôkaznej situácie súd preto zastáva názor, že žalobca hodnoverne nepreukázal, že by pre účely skúmania bonity žalovanej mal k dispozícii od žalovaného údaje o jej čistom mesačnom príjme alebo že by mal čistý mesačný príjem žalovanej riadne zistený a overený niektorým z interných alebo externých zdrojov. Žalobca tak hodnoverne nepreukázal, že banka pre účely posúdenia bonity žalovanej mala k dispozícii základnú položku vyžadovanú ust. § 7 ods. 20 písm. a) ZoSÚ, a to skutočný čistý mesačný príjem žalovanej.

44. Veriteľ je v zmysle ustanovení § 7 a § 11 ZoSÚ pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, nielen jeho príjmy ale je povinný dôsledne zistiť a zhodnotiť jeho výdavky. Pri posúdení úverovej schopnosti je totiž dodávateľ povinný klásť dôraz na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške.

45. Jednou z významných zložiek, ku ktorej sa viaže povinnosť skúmania s odbornou starostlivosťou sú výdavky spotrebiteľa, pričom nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa,

ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa, lebo zákon jasne hovorí o preverení údajov nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, čo tu žalobca nepreukázal, že náležite preveril. Nebol produkovaný žalobcom ani jediný dôkaz o tom, že by preveril aj ďalšiu povinnú zložku, t.j. výdavky žalovaného, najmä výdavky na živobytie. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedené, že podľa zistenia veriteľa žalovaná má výdavky v sume 100 eur titulom nájomného, pričom nemá žiadne iné mesačné výdavky. Tieto údaje sú zjavne nesprávne (nereálne), čo vyvracia možnosť postupu veriteľa s odbornou starostlivosťou. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalovaná v zmysle predloženého formulára býva vo vlastnej nehnuteľnosti, teda za jej užívanie neplatí nájomné. Nemôže tak byť pochýb o porušení zákonnej povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou výdavky žalovanej, ak ten pri poskytnutí úveru vychádza z nulových, resp. nereálnych finančných výdavkov žalovanej, a takto to uvedie do formulára zmluvy, hoci mal a mohol vedieť, že žalovaná určité bežné finančné mesačné výdavky má. Veriteľ teda nezohľadňoval, neposúdil a nepreveril reálne príjmovú a výdavkovú zložku žalovanej, pokiaľ ide o ekonomický status žalovanej, preto žalobca nemôže úspešne tvrdiť, že jeho právny predchodca konal s odbornou starostlivosťou. Žalobca absolútne ničím nepreukázal skúmanie výdavkov žalovanej (minimálne na stravu, lieky, bývanie). Nejedná sa preto o konanie s odbornou starostlivosťou v prípade, ak veriteľ si tieto rozhodujúce skutočnosti vôbec nezistil a neoveril. Bez zohľadnenia príjmov a rovnako aj výdavkov podľa názoru súdu veriteľ nemohol objektívne posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovanej. Iba ich vzájomným porovnaním je možné vyhodnotiť, či spotrebiteľ je dostatočne solventný a či pravdepodobne v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky. Skúmanie bonity žalovanej zo strany veriteľa je potrebné považovať za nepreukázané a úplne formalistické (podporne vid' napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/136/2019). Opak žalobca nepreukázal.

46. Z ust. § 7 ods. 27 veta posledná ZoSÚ vyplýva, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa. Tejto zákonnej povinnosti sa dodávateľ nemôže zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny. Tento postup dodávateľa na úverovom trhu nekriticky akceptuje zjavne nevierohodné údaje poskytnuté spotrebiteľom a nahrádza ich svojvoľne paušálnym údajom v podobe sumy životného minima. Z ničoho teda neplynie záver ani usmernenie pre dodávateľov na úverovom trhu, že výdavky (resp. výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb) spotrebiteľa sa bez ďalšieho majú rovnať sume životného minima (pozri rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 18Csp/5/2023 zo dňa 26.04.2023).

47. Žalobca tak v konaní nepreukázal to, že v tomto prípade pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou.

48. Je potrebné konštatovať, že právny predchodca žalobcu takýmto postupom hrubým spôsobom porušil svoju zákonnú povinnosť, preto aj v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné takýto úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

49. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa, nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú, napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006 Z. z. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018). Overovanie bonity žalovanej iba na podklade informácií poskytnutých žalovanou v žiadosti o poskytnutie úveru a z reportu zo Sociálnej poisťovne a prostredníctvom registra bankových informácií, nemožno považovať za posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver s odbornou starostlivosťou (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 2CoCsp/20/2020 z 23.09.2020).

50. S odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Ani len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa (bez zistenej výšky či samotnej existencie pravidelného mesačného príjmu žalovaného a jeho výdavkov) a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

51. Povinnosť súdu ex offa zisťovať, či došlo k skúmaniu bonity spotrebiteľa vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-679/18, podľa ktorého článku 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.

52. Podľa Rozsudku Súdneho dvora (šiesta komora) z 10. júna 2021 C 303/20, Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) SA proti KM, za účasti: Prokuratura Okręgowa w Kielcach. Článok 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie účinnej, primeranej a odrádzajúcej povahy sankcií ustanovených v tomto článku za porušenie najmä povinnosti posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa uloženej v článku 8 tejto smernice sa musí vykonať tak, že sa v súlade s článkom 288 tretím odsekom ZFEÚ zohľadní nielen ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré bolo prijaté osobitne na účely prebratia uvedenej smernice, ale takisto všetky iné ustanovenia tohto práva, pričom sa musia vykladať v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a ciele tejto smernice tak, aby uvedené sankcie splnili požiadavky stanovené v článku 23 tejto smernice.

53. Súd tak priznal žalobcovi len sumu 909 eur, keďže nebolo v priebehu konania ničím spochybnené tvrdenie žalobcu, že uvedenú sumu mu žalovaná do dňa vyhlásenia rozsudku nevrátila. V ostatnej časti nárokov žalobcu súd žalobu zamietol. Žalobca uplatňoval v konaní popri dlžnej úverovej istine a úrokoch na ktoré mu pre bezúročnosť úveru nárok nevznikol aj ďalšie nároky ktoré špecifikoval tak, že ide o poplatky za poistenie úveru vo výške 16,66 eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 20 eur. Úver poskytnutý žalovanej je bezúročný a bez poplatkov, a tak ani tieto poplatky, popri ostatných účtovaných poplatkoch žalobcovi nebolo možné priznať, nakoľko z logiky a účelu ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je zrejmé, že ak chýbajú v zmluve náležitosti spôsobujúce tento následok, nemá spotrebiteľ povinnosť veriteľovi platiť nič nad rámec skutočne mu poskytnutých peňažných prostriedkov s výnimkou prípadných sankcií za omeškanie s ich vrátením. Z týchto dôvodov súd žalobcovi ani nárok na zaplatenie sumy 16,66 eur z titulu „poistného“ nepriznal. Súd navyše uvádza, že dohodnutie výšky poistného v zmluve len ako 5,29 % nevedno z čoho (či z výšky úveru, či z výšky splátky, ak áno z akej konkrétne) je neurčité a nezakladá nárok na poistné.

54. Čo sa týka nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ich základ žalobca ničím nepreukázal.

55. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

56. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to v predsúdnom štádiu (napr. zaobstaranie znaleckého posudku objasňujúceho vznik a výšku škody, cestovné náklady a iné obdobné náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky).

Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania.

57. Žalobca v súvislosti s preukázaním základu a výšky týchto nákladov nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce tieto náklady, ktorými by vzhľadom na ich špecifikáciu boli napr. potvrdenia o zaplatenej cene poštovného za zásielky žalovanému a podobne. Tieto vyčíslil len paušálne. Avšak ak by zákonodarca zamýšľal priznať veriteľom v občianskoprávných spotrebiteľských vzťahoch paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky bez potreby preukázať do posledného centu ich konkrétnu skutočnú výšku, bol by to v zákone explicitne vyjadril tak, ako to urobil vo sfére obchodných záväzkových vzťahov, kde počnúc dňom 1.2.2013 zapracovaním nového ust. § 369c do Obchodného zákonníka veriteľom pri omeškaní dlžníka priznal aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia a dokazovania ich skutočnej výšky. Dôvodová správa k tejto zmene uvádza, že ide o náhradu administratívnych interných monitorovacích nákladov, ktoré vznikajú pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov (náklady na vedenie evidencie pohľadávok, náklady súvisiace s telefonickou alebo písomnou urgenciou dlžníka, táto však nie je podmienkou pre vznik nároku na paušálnu náhradu nákladov). Aj z výslovného vylúčenia tejto úpravy na záväzky zo spotrebiteľských zmlúv v prípadoch kde dlžníkom je spotrebiteľ (§ 369c ods. 2 Obchodného zákonníka) je ale zrejmé, aký dôraz zákonodarca kladie na to, aby v spotrebiteľských vzťahoch nároky voči spotrebiteľom boli jednoznačne čo do základu aj výšky preukázané v plnom rozsahu, teda do posledného centu.

58. Žalobca nepredložil dôkazy, či a aké skutočné konkrétne reálne náklady vynaložil práve na vymáhanie konkrétnej, tu uplatňovanej pohľadávky proti žalovanej, jeho len všeobecný, generálny výpočet je tu nepoužiteľný a nerelevantný, preto aj v tejto časti súd žalobu zamietol.

59. Keďže žalobcovi v danom prípade na základe predmetnej úverovej zmluvy nemožno priznať viac ako iba istinu úveru bez úroku a poplatkov z dôvodov uvedených vyššie, žalovanú tak súd zaviazal na úhradu nesplatenej istiny úveru v sume 909 eur, predstavujúcej splatnú neuhradenú istinu poskytnutého úveru. Žalovanú tak zaviazal na úhradu sumy 909 eur a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

60. Žalobca v žalobe uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, preto súd posúdil aj tento jeho nárok.

61. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

62. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

63. Vykonávacím predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

64. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

65. Žalobca, vychádzajúc z tvrdení v žalobe určil začiatok omeškania žalovanej od ktorého požadoval úrok z omeškania na deň 17.07.2020 na základe toho, že v dôsledku omeškania s úhradou jej záväzkov úver dňa 16.07.2020 zosplatnil, o čom žalovanú informoval listom zo dňa 16.07.2020.

66. Súd však tvrdenie žalobcu o vzniku povinnosti žalovanej celú sumu tohto úveru zaplatiť najneskôr dňa 16.07.2020 s následným vznikom omeškania žalovanej dňa 17.07.2020 v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti považuje za nepreukázané, pričom samotný úkon okamžitého zosplatnenia úveru súd

považuje za neplatný pre rozpor so zákonom s poukazom na následky konštatovaného zanedbania povinnosti dodávateľa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 11 ods. 2 ZoSÚ).

67. Ako už bolo uvedené, pri tomto úvere sa jednalo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa v zmysle tejto zmluvy malo uskutočniť v splátkach, preto ak veriteľ chcel žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, bol povinný postupovať podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného v tom čase. Podľa tohto zákonného ustanovenia, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd musí skonštatovať, že žalobca nepreukázal dodržanie týchto podmienok, ktoré v zmysle predmetného ustanovenia zákona bolo treba splniť, aby bolo možné žiadať predčasné splatenie úveru. Žalobca nepredložil súdu dôkaz upozornenia žalovanej na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. V žalobe neuviedol, že by žalovanú takto pred zosplatením úveru upozornil, neuviedol kedy a ako sa tak prípadne malo stať, pre úplnú absenciu skutkového tvrdenia nebolo možné vychádzať ani z jeho nepopretia žalovanou, a to zároveň s poukazom na nemožnosť okamžitého zosplatenia úveru podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ.

68. Žalobca nežiadal úrok z omeškania z jednotlivých splátok odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, ale žiadal úrok z omeškania až odo dňa nasledujúceho po dni keď v zmysle jeho názoru vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť celú dlžnú sumu jednorazovo, čo súd vzhľadom na dispozičný princíp nemohol prekročiť, preto aj súd úrok z omeškania priznal až odo dňa nasledujúceho po dni keď sa celý dlh žalovanej stal splatným. Priznanie sankčných úrokov z jednotlivých splátok by totiž bolo v rozpore s dispozičnou zásadou upravenou v § 216 ods. 2 CSP. Vzhľadom k tomu, že úver súd považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaná mala na tento úver zaplatiť veriteľovi len sumu poskytnutej istiny vo výške 1 554 eur. Keďže nepochybne išlo o úver, ktorý sa mal splácať v mesačných splátkach a výška žalovanej predpisovanej splátky bola 45 eur mesačne, potom žalovaná úver (len vo výške reálne poskytnutej úverovej istiny) mala v skutočnosti splatiť v 35 splátkach (1 554 eur : 45 eur), a teda poslednú splátku by hradila po 35 mesiacoch dňa 10.12.2021 (splácanie malo byť k 10 dňu v mesiaci a prvá splátka sa stala splatnou dňa 10.01.2019). Sadzbou úroku z omeškania určenou podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka je tu sadzba 5 % ročne. Preto vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná odo dňa 11.12.2021 preukázateľne bola v omeškani so zaplatením celej nevrátenej úverovej istiny vo výške 969 eur a jej omeškanie trvá, uložil jej súd spolu so sumou 909 eur zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 969 eur od 11.12.2021 do 27.06.2024 a zo sumy 909 eur od 28.06.2024 (kedy došlo k čiastočnej úhrade zo strany žalovanej) do zaplatenia. Nakoľko súd z dôvodov už uvedených uzavrel, že na ostatné uplatňované nároky žalobcovi nárok nevznikol, s ich zaplatením sa žalovaná nemohla dostať ani do omeškania, preto v časti úroku z omeškania požadovaného zo sumy prevyšujúcej sumu nevrátenej úverovej istiny súd žalobu zamietol a z dôvodov už uvedených zamietol ju aj v časti úroku z omeškania požadovaného za obdobie pred 11.12.2021.

69. Vzhľadom na žiadosť žalovanej o umožnenie splatiť priznanú sumu v mesačných splátkach súd skúmal, či jej pomery odôvodňujú uložiť jej splnenie priznanej povinnosti v splátkach podľa § 232 ods. 4 CSP a v akej výške. Vzhľadom na rodinnú, príjmovú a sociálnu situáciu žalovanej. Žalovaná žiadala o povolenie splácať dlh žalobcovi v mesačných splátkach po 20 eur, odvolávajúc sa na svoj príjem pozostávajúci z invalidného dôchodku vo výške 171,20 eur. Žalovaná svoje majetkové a sociálne pomery žiadnym spôsobom v konaní nepreukázala. Súd má však vzhľadom na obsah jej žiadosti a súhlasné stanovisko žalobcu doručené súdu dňa 23.08.2023 za to, že je dôvodné umožniť jej splatiť priznanú istinu v splátkach, keďže nie je v jej schopnostiach uhradiť ju jednorazovo. Vzhľadom na uvedené súd určil výšku mesačnej splátky po 30 eur, pričom dobu splatnosti dlhu počas splácania priznanými splátkami súd považuje za primerané obdobie na splnenie záväzku. Súd pri určení výšky splátky musel zohľadniť oprávnený nárok žalobcu ako veriteľa dostať sa k dlžnej sume v primeranej lehote. Zároveň súd určil, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

70. Súd nevyhovел návrhu žalobcu a nerozhodol vo veci rozsudkom pre uznanie nároku. V tejto súvislosti súd poukazuje na obsah podania žalovanej zo dňa 09.04.2023, ktoré neobsahuje výslovné uznanie uplatneného nároku žalobcu. Žalovaná sa v tomto podaní nevyjadruje k dôvodnosti uplatneného nároku, ale žiada o odpustenie úrokov a o povolenie splácať dlh voči žalobcovi. Takéto podanie súd nevyhodnotil ako uznanie nároku žalovanou tak ako to predpokladá ustanovenie § 282 CSP.

71. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

72. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci.

73. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

74. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP, a to tak, že vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pri tomto závere súd vychádzal z toho, že žalobca mal procesný úspech v rozsahu 969 eur (50,85 % žalobou uplatneného nároku za zohľadnenia čiastočného zastavenia konania, ktoré zaviniła žalovaná vykonaním úhrady v prospech žalobcu) a žalovaná mala procesný úspech v rozsahu 936,65 eur (49,15 % žalobou uplatneného nároku). Nakoľko procesný úspech sporových strán v predmetnej veci je približne rovnaký, súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku III. tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bardejov. Lehota na podanie odvolania začína plynúť dňom nasledujúcim po dni doručenia tohto rozhodnutia.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.